

432.000 SEKUND

Eva Ule

Kupil je zvezdo in jo poimenoval po tebi. Postavil jo je v zaprašen zgornji kot jedilnice socialističnega bloka arhitekta Ilija Arnautovića, kjer je stanoval, odkar mu je umrla babica. Tam si ga lahko opazovala, kako je zamišljeno kadil za jedilno mizo. Vsakič, ko je odgrnil stare čipkaste zavese, se je skrila – ni prenesla tekmovalnosti ali dejstva, da bi mu svet barvala še kakšna druga svetloba kot njena. Že od samega začetka je čakal, da bo ugasnila. Rok trajanja je prebral na garanciji, ki jo je vrgel v smeti z računom vred. Ni hotel privoliti v poraz še pred bojem. Od dneva nakupa je njegovo čelo postalo razorana njiva, pod modrimi očmi pa se je izrisala temnina morske pene Jadranskega morja. Je čudno, da ga tako podrobno opazujem? Postelje ni preoblekel že dva meseca – blazina je bila prekrita s kratkimi črnimi lasmi, namočenimi v prozorno-rumenkaste kaplje, odeja pa je zaudarjala po gonjenju pajkov, ki so se zaredili na monsteri, stoječi ob nočni omarici iz temnega hrasta. Zavesa v spalnici so bile vedno zagrnjene – niti žarek svetlobe ni oplazil na tleh ležečih pornografskih revij.

Obsedel je za mizo, da sta se lahko gledala, čeprav ga je tvoja svetloba dušila bolj kot cigaretni dim.

V trenutku, ko si začela ugašati, je pel *Ne spavaj mala moja muzika dok svira* in iz nosu mu je tekla kri. Ko si je z rokami pokrnil obraz, da bi ulovil drobne rdeče kapljice, je imel občutek, kot da mu kožo razžira H_2SO_4 . V trenutku panike je pograbil vrtalnik in v neprodušno zaprti spalnici prevrtil tla v premeru petih milimetrov. Svoji vinsko rdeči nosnici je obrisal v rjuho, ki je še vedno močno zaudarjala – tokrat po urinu. Temnila si se, zato je rjuho stlačil skozi luknjice v tleh, da je spolzela v spodnje stanovanje – morda bo novoporočenima sosedoma lahko služila kot prtljaga na novi jedilni mizi, ki sta jo dobila za poročno darilo. Zavesila je tvoja mirna, strah vzbujajoča zarja. Vedel je, da je čas. Da se stara, da se tudi vsi okoli njega starajo in da ne more ustaviti toka časa. Tako pač je. Te misli so odmevale po njegovem celotnem telesu – njihova sporočilnost pa se je gravirala v njegove žile, ne da bi si tega želel ali se tega sploh zavedal. Zvezda je začela kot neučakana utripati, naznanjati čas, ki ga je namesto z njo zapravil v svojih mislih. Takrat te je objel s svojim zgaranim posušenim telesom, da se je zgodilo vse tako skupaj – vse tako zelo hkrati.

Stopil je v nekdanjo spalnico, ki se mu je zdela tuja, še enkrat je s praznim pogledom obšel ubogo monstero, ki se je spremenila v kraljestvo *Argiope bruennichi*, in se okoli zvrtnane luknjice zvil v položaj zarodka. Ni bil prepričan, kako se počuti. Stanovanje je postalo neprodušno temno, a zrak je postal lažji, čistejši, spominjal ga je na čase, ko je s starši obiskoval hrvaške otoke med poletnimi počitnicami. Retro kolekcija *Playboyev* se je začela smoditi, dim je v gostem zraku simbiotično plesal z ogorki zadnje cigarete, ki jo je ugasnil na pietāju svoje preminule babice.

Na štiritisočdvaintrideseto sekundo tvojega življenja je z olajšanjem zajokal.